

TORTEN GOETINCK

Onlangs geraakte ik in het bezit van een merkwaardig boekje dat een figuur belicht die een belangrijke rol heeft gespeeld in de Heistse politieke geschiedenis "Torten Goetinck".

Dit boekje onder de titel "Voetbalanecdotes" werd uitgegeven door Snoeck-Ducaju uit Gent in 1943. Het boekje telt 250 bladzijden en is verlucht, zoals dat heette, met enkele pentekeningen van René De Pauw. Hector, vandaar Torten, vertelt daarin zijn ervaringen als voetballer en trainer. In het eerste hoofdstuk "Met een bal in de wieg gelegd" verhaalt Torten onder andere hoe hij hier te Heist verzeild geraakte. Het boekje begint met, "Er wordt nogal eens gezegd dat men als voetballer geboren wordt. Ik geloof dat dit met mij het geval is geweest. Van mijn prilste jeugd af, heb ik van voetbal gedroomd en voetbal gespeeld. Later heb ik ook heel Europa en ook Zuid-Amerika aangedaan. Bijna een halve eeuw heb ik mij met de voetbalsport beziggehouden." Verder verhaalt hij: "Ik ben te Brugge geboren, ik zal niet zeggen wanneer (nvdr: geboren op 5 maart 1886). Op tienjarige leeftijd verzeilden wij naar Heist, ik ging te Brugge naar school, echter niet lang tot veertien jaar, dan moest ik den schilderskiel aantrekken en de ladder op. Ik ben te Brugge enkele jaren naar de Akademie geweest, heb er mijn soldatendienst gedaan, heb zeven-en-twintig jaar de kleuren van Club-Brugge verdedigd en door al die omstandigheden wordt ik zo wat als Bruggeling aanzien. Ik ben dus van de streek van Uilenspiegel en het is mij altijd zeer moeilijk geweest een uur ernstig te blijven en dit verbeterd er niet op met te verouderen! Alleen in de eerste weken van de oorlog, toen ik waarnemend Burgemeester was in onze gemeente Heist, en onder de bombardementen duizenden vluchtelingen moest helpen herbergen, was er aan geen lachen te denken, toch kon ik soms het moreel van onze ongelukkige vluchtelingen opmonteren....".

Vader Goetinck was dus huisschilder en verhuisde van Brugge naar Heist om een winkel uit te baten op de hoek van de Panne- en Kursaalstraat. (tegenwoordig boekhandel 'Lecture Generale') Niettegenstaande het uithangbord dat de gevel sierde vermeldde "Maison de confiance - Juste Goetinck Peintures et décors", verkocht men er ook zeep, papierwaren en zelfs margarine!! Op achtjarige leeftijd kreeg Hector zijn eerste bal en in mei 1897 speelde hij zijn eerste wedstrijd met een schoolploeg.

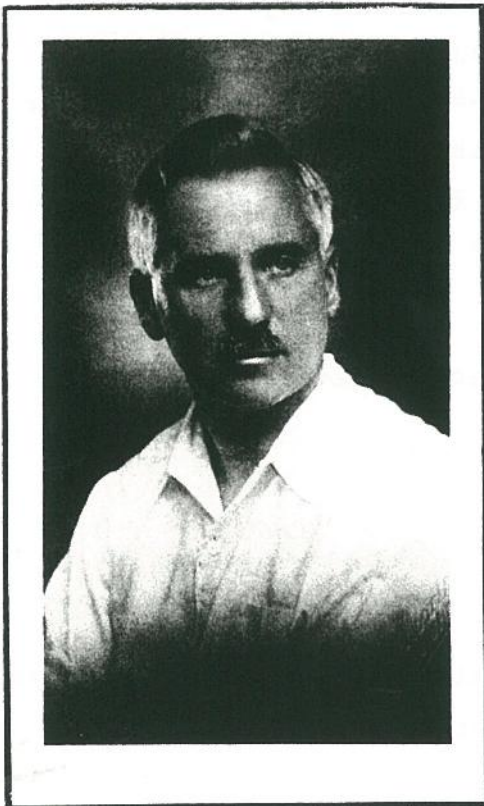
Dit liep ongelukkig af voor Hector, die na een charge van een tegen-
speler in een koeieplas terecht kwam, en met het groene pak thuiskwam.
Hij kreeg prompt het verbod ooit nog met die wilde mannen die voetbal
speelden om te gaan. Kort nadien verhuisde de familie naar Heist
waarover Torten het volgende vertelt:

"Iemand die van de Zee niet is kan niet geloven hoe plezierig het daar
kan zijn en hoe men zijn hartje kan ophalen aan het strand en in de
duinen. Daar was ik dan ook dadelijk in mijn schik, en het duurde niet
lang of er was daar al een voetbalclub en ik werd natuurlijk de kapitein.
Ik herriner mij nog hoe en waar die club gesticht werd, we waren met drie.
Er werd een voorzitter, een schatbewaarder en een kapitein gekozen, en we
werden alle drie gekozen met drie stemmen, we hadden voor ons zelf
gekozen gelijk later in de gemeenteraad. ! Een plein hadden we rap gevonden
want er is geen schoner voetbalveld dan het strand, maar als men er een
half uur doorgelopen heeft geraakt men er niet meer door. Daar we ook
winkel hielden nam ik vier kobbejagerstokken; de dwarslat werd vervangen
door een breed lint die men gebruikte in de petroleumlampen, ik had dat
natuurlijk meegenomen uit de winkel zonder dat mijn ouders dat wisten,
en hieraan moest een kameraad helpen, want hij moest de bel vasthouden
terwijl ik alles wegnam. Maar dat is natuurlijk uitgekomen, daar na de
eerste training al een van de stokken in twee was gebroken. Het duurde
ook niet lang of er waren twee clubs, een gewoonte te Heist waar er steeds
twee kampen zijn geweest, gelijk in wat. Op den tweeden sinksendag werd de
derby gespeeld met als inzet twintig frank geschonken door de eigenaar
van Hotel du Phare. Tweede sinksendag was nog een werkdag en daar ik dan al
als schildersgast was, moest ik werken en moest ik of kon ik ook niet
meespelen. De wedstrijd werd echter toevallig gespeeld recht over het
Hotel waar ik de gevel aan het schilderen was met drie knechten. Er mocht
komen wat er van komen wilde, ik trok mijn kiel uit en ik was van de partij.
Ik was nog geen vijf minuten aan het spel of de knechten hadden ook het
werk laten staan en zaten wat verder in een café. Midden de wedstrijd
zag ik mijn vader staan met de eigenaar van het Hotel waar wij aan het
werken waren en die natuurlijk aan het reclameren was dat het werk niet
voortging. Mijn vader schoot in een koleire, nam de tijd niet om langs
de stenen trap op het strand te komen, maar liep de dijk af, hij haperde
en stuikte met zijn kop in het zand! Mijn ploeg verloor de twintig frank
gezien de wedstrijd moest gespeeld worden met een man minder en die ook
nog kapitein was!

Zo was ik op een zomer van het jaar 1901 op het strand aan het voetballen met enkele badgasten, toen ik opgemerkt werd door een bestuurslid van Club Brugge. Hij riep mij en vroeg of ik in een grote club van Brugge wilde spelen? Ik antwoorde natuurlijk van ja, temeer daar ik in de winter naar de Akademie te Brugge ging en dus een abonnement op de trein had. Hector speelde zijn eerste wedstrijd met Club Brugge in tweede afdeling, tegen Cercle Brugge. Hij had geen voetbalschoenen en liet dus de Studs op zijn werkschoenen slaan, die hij er de maandag terug af kon trekken. Zijn zuster maakte een voetbalbroek uit een oude broek van zijn vader en daarboven kreeg hij nog een paar van haar kousen. Club zorgde voor de trui van blauw linnengoed met een zwarte band lopende van de rechter-schouder naar de linkerheup. Hector, vijftien jaar oud speelde rechts-binnen in de tweede ploeg van Club en center half in de scholierenploeg. Het jaar nadien speelde Hector echter al in de eerste ploeg als links-buiten en wist zich zo goed in deze positie aan te passen dat hij het jaar daarop deze plaats reeds bekleede in het nationaal elftal! Zo heeft hij zeven-en-twintig jaar lang het wel en wee van Club gedeeld, onder zes voorzitters en diende hij vijftien jaar als kapitein van de ploeg. Gedurende zijn carrière bij Club mocht Hector maar éénmaal helpen de kampioenstitel vieren en dit in 1920. In die tijd was Club de gevreesde tegenstander van de toenmalige topclub Union St-Gillis. Deze wedstrijden tussen Club en Union behoren tot de hoogtepunten van het Belgisch vooroorlogs voetbal zodat dat later het geval tussen Club en Anderlecht zou zijn. Alhoewel hij een fanatiek Clubspeler was, en in zijn jonge jaren een hekel had aan al wat Cercle Brugge was, tekende hij in 1911 bijna bij deze club. Het Cerclebestuur beloofde hem toen al het nodige geld te bezorgen om een hoteletje met sportcafé te bouwen en was Hector er wel niet zo voor te vinden, zijn lief Nathalie wilde dit des te meer. Temeer daar Hector in 1906 een onzeker nummer had geloot en door het verdrinken van een ander Heistenaar negen en dertig maanden dienst mocht kloppen bij de 3de lanciers te Brugge. Een clubbestuurslid beloofde hem echter een goed werk te zullen verschaffen en in de winter als er niet veel werk was in Heist trouwde Hector met zijn Nathalie. (Nathalie in de volksmond "Natte" genoemd, was de dochter van het Hotel de Londres - Despiégelaere.) Toen hij vier jaar getrouwd was en reeds vader van twee kinderen brak de eerste wereldoorlog uit en moest Hector er naar toe. Na de slag aan de IJzer in oktober 1914 werd hij gecantoneerd te Bray-Dunes, juist over de

Belgische grans. Hij geraakte er toevallig in een voetbalelftal van de kanonniërs en weldra hielp hij aan het tot stand komen van het 'Front Wanderers' dat uitgroeide tot een fameus en onklopbaar oorlogselftal. Deze ploeg groeide uit tot een nationaal militair elftal waarvan Goetinck kapitein was, en speelde tegen ploegen in Frankrijk, Engeland en Italië. Door de diensten Bewezen aan het Belgisch voetbal tijdens de oorlog werd Goetinck benoemd tot erelid van de Belgische voetbalbond.

Hector was pas zeventien jaar toen hij aangeduid werd voor de internationale ploeg tegen Engeland.

Mijn Jezus, barmhartigheid. (Volle afaat bij luchtbombardement, mit men zijn zonden uit liefde tot God betreurt.) Paus Pius XII.

† Bid voor de ziel van

HEER HECTOR GOETINCK

echtgenoot van Vrouw Nathalie De Spiegelaere geboren te BRUGGE, den 5 Maart 1886 en overleden te HEIST-AAN-ZEE, door oorlogsgeweld, den 25 Juni 1943, bediend met het H. Oltesel.

Hij was Eerste Schepen van Heist, Oud-Strijder 1914-1918, vereerd met het Oorlogskruis, Medaille van den Uzer, Militaire Eere teeken 2e klasse, Herinneringsmedaille en Overwinningsmedaille, Voorzitter van den Oud-Strijdersbond, Eerelid en Trainer van den Belgischen Voetbalbond.

Een populair figuur, goed van inborst en bereid om plezier te doen, vol medelijden voor den lijdenden evenmensch.

Teerbemlnde Echtgenoot en Kinderen, wie had gedacht dat wij zoo haastig zouden gescheiden worden van elkander! Ik had gemeend nog zoo menig hoofdstuk aan mijn levensboek te kunnen toevoegen. Plots is het volgeschreven met zulk een tragisch slot. In mijn ziekte hebt gij om mijn behoud geworsteld en toen hebt gij het gewonnen. Nu valt de dood mij verraderlijk neer en is er geen verweer meer mogelijk. Ik dank u voor uw echtelijke en kinderlijke ganegenheid. Bidt ledere dag voor mij

Elisabeth en Marie-José, mama en ik hebben u bemind als ons eigen kinderen. Zorgt nu ook voor mama, samen met Mariette, als eigen kinderen.

Mijn kleinzoon Stanley, op u had ik mijn hoop gebouwd. Word uw grootvader waardig.

Familieleiden en Vrienden, besef den ernst van den levenswedstrijd op het hobbelige veld van de wereld. Iedere dag weze een training van ridderlijkheid en eerlijkheid tegenover God. Den tegenspeler "Dood" kan niemand ontwijken. Boefent daarom "kick and rush" en gaat recht naar Doel. De Eeuwige Scheidsrechter zal onpartijdig uw levensspel arbitreeren en aan elkeen den verdienden beker toekennen. Bidt voor mij.

Akten van Geloof, Hoop, Liefde en Berouw. (12 jaar all.)

Ghyssert, Heist-1816

Met twee andere ploegen en Bruggelingen werd de reis uit Brugge aangevat naar Brussel en dan via Antwerpen met de boot naar Harwich. Doodsbleek van zeeziekte kwamen de Belgische spelers aan en na nog een treinreis naar Londen werden ze met 11-0 door de Ehgelsen ingeblikt.!!

Twintig jaar later zou hij ook de laatste interland tegen de Ehgelsen spelen en dit bij de huldiging van het Antwerp stadion in 1923, de eindstand werd toen 2-2.

In 1906 hielp Goetinck te Antwerpen de Hollanders een davering van 5-0 geven, wat de leider van de Hollandse ploeg liet zeggen ' Dat zijn geen voetballers, dat zijn rode duivels, naam die de nationale ploeg sindsdien behield. '.

In 1928 had Hector al enkele maanden met het voetbal gekapt als het Club Brugge zo slecht verging en aan de staart van het classement bengelde, dat hij terug werd opgeroepen. Alhoewel hij toen reeds twee-en-veertig jaar oud was zette hij zich in aan een harde training en wist met Club het behoud in eerste klasse te bedingen. Datzelfde jaar werd Hector Goetinck oefenmeester van de Belgische bond met als opdracht in de voornaamste steden van het land jonge spelers goed te leren voetballen. Na twee seizoenen werd dit programma opgegeven en hield hij zich alleen nog met het nationaal elftal bezig.

Tot het uitbreken van de tweede wereldoorlog trainde hij daarenboven nog heel wat clubs: Club Brugge, Stade Kortrijk, Gantoise, Club Ronse, US Tielt, FC Knokke en Red Star Waregem. In 1940, toen alleen nog trainer van de nationale ploeg, zag hij van alle voetbal af om zich volledig toe te leggen op zijn post van dienstdoende Burgemeester van Heist. Op 25 juni 1943 overleed Hector Goetinck, hij werd s'nachts in bed getroffen door een bombscherf.

Georges Devent.

W I S T U D A T

- Er op 4 juli om 19.00 u het tweede festival van Volks- en Visserslied doorgaat in 't Boerenhof alhier met als eerste prijs 10.000,-Bfr !!
DOE MEE !!!
- Dat het op 13 september " Monumentendag " is, en dat Heyst Leeft natuurlijk zijn medewerking daaraan verleent, ook daarrond een zeer interessante tentoonstelling in zaal " Ravelingen".
- Wij allen uitkijken naar de viering van onze 100 jarige ." ALOIS DEBUCK ".
- Wij vanaf het volgende boekje een reeks Vissersliederen zullen publiceren, waarvan sommige betrekking hebben op Heist.
- De parochie Duinbergen (H.Familie) in september zijn 50 jarig bestaan viert!!